

Обичам много неща. Моя мустанг например, модел 1965 г. Виненочервен с черен кожен салон. „Капитан Роки“, комбинация между плажен бар и ресторант, кацнал на пясъка на Гълф Шорс. Брега на Мексиканския залив, където съм прекарал по-голямата част от живота си. Райско място е! Да не забравя и спомените за няколко феноменални мача, които изиграх в кариерата си на питчър в „Тексас Рейнджърс“. Такъв бях аз навремето. Прочутият бейзболист Джейк Лонгли, който хвърляше бързи топки със скорост от над сто и петдесет километра в час. Но това беше в друг, отдавна отминал живот, приключил една студена вечер в Кливланд с разкъсване на ротаторния маншон. Малко питчъри се възстановяват от такава контузия. Аз определено не бях сред тях.

Точно в този момент върхът на класацията ми от любими неща е окупиран от една страхотна полугола жена, излегнала се на пода. Е, не се е излегнала, а по-скоро, протегнала, разтегнала или нещо подобно, тъй като прави упражнения от йога, пилатес или някоя друга модерна приумица. Все не мога да запомня как се наричат, но определено изглеждат по-добре от моите лицеви опори.

Въпросната жена е Никол Джеймисън, най-новата ми приятелка. Мисля, че мога да я нарека така. Макар да се познаваме едва от няколко седмици, имам чувството, че е минало много повече време. Сякаш винаги сме били заедно. И това ме плаши малко. Определено не е типично за мен. Аз съм от онези, които следват принципа „чукай и бягай“. Знаем, звучи ужасно, но поне съм честен.

Лесно е да се разбере защо съм хлътнал по Никол. „Ослепителна“ е слаба дума за нея. Тази руса коса! Тази съвършена усмивка! Тези очи, по-сини от най-синьото, живи, интелигентни. И, разбира се, божественото ѝ тяло!

А тя защо ме търпи ли? Това е отделен въпрос. Понякога с мен се общува трудно. Според Никол, разбира се. Бившата ми жена Тами би се съгласила моментално с нея и би добавила куп старателно подбрани епитети. Не бих ги нарекъл незаслужени, но държа да отбележа, че експериментът ни в областта на семейната хармония се провали още преди години. Човек би очаквал вече да го е преживяла и забравила, но Тами не забравя нищо.

Вероятно би трябвало да се присъединя към Никол на килима и да правя упражнения в синхрон с нея, но просто не мога да насиля тялото си да заеме някои от тези пози. Не го мога сега, не го можех и когато играех бейзбол.

Облечена със стегнат спортен сутиен с цвят на праскова и черен къс клин, който изглежда като галванизиран върху стегнатите ѝ бедра, тя прави упражненията с невероятна лекота. Изглеждат толкова елементарни отстриани. Пълна заблуда.

Вместо да рискувам да получа травма на гръбнака или изкълчване на крайник, аз лежа на канапето, пия кафе и се преструвам, че чета вестник, но всъщност следя всяко нейно движение.

– Стига си ме зяпал! – обажда се Никол.

– Аз да те зяпам?

– Направо ти потекоха лигите.

Тя се излегна по гръб и задвижи краката си така, все едно въртеше педалите на велосипед със скорост, за която биха ѝ завидели дори състезателите от Тур дьо Франс. По свършеното ѝ лице избиха миниатюрни капчици пот.

– Въобразяваш си.

Тя се усмихна.

– Снощи говореше съвсем друго.

Права беше. Вечерта преля в нощ, а нощта в нов ден. Беше към два след полунощ, ако си спомням правилно. Разбира се, не можех да разчитам на паметта си. Започнахме с ром в „Капитан Роки“, продължихме с текила в дома ѝ, покиснахме се в джакузито и накрая изпушихме един джойнт в леглото. Последва секс, който в случая с Никол си е равносилен на тежък физически труд, в резултат на който мозъкът ми се превръща в овесена каша. Да, тя е в състояние да ме докара дотам. Всичко това обяснява защо ми е трудно да включа толкова рано сутринта.

Сгънах вестника, оставих го на масичката и разтрих едното си рамо.

– Още ли е схванато? – попита тя.

– Малко.

Само преди седмица бяхме скочили посред нощ от високата девет метра кърма на „Морска вещица“, трийсетметровата мегаяхта, собственост на покойния Виктор Борков.

Право в мрачните студени и бурни вълни на Мексиканския залив. Не го направихме по свое желание. Но или трябваше да скочим, или да се оставим да бъдем хвърлени, оковани за масивен железен диск, който щеше да ни завлече на тинестото дъно, а то се намира на стотици метри под морската повърхност. И под всяка глътка въздух. Очевидно Борков предпочиташе този метод за разчистване на сметките си с онези, които му се изпречваха на пътя или просто го ядосваха с нещо. Като братята Уилбанкс. За гмуркането ни до дъното трябваше да се погрижат двете горили на Борков, Джо Зума и Франк Бойд, вече също покойници. Телата и на тримата бяха поверени на съдебния лекар на окръг Ескамбия, чийто кабинет се намира на Девето Авеню в Пенсакола.

Скачането в бурни води от височина девет метра не е никак приятно. Аз си изкълчих рамото и преципах някакъв нерв на гръбнака. Никол усука мускул на бедрото и разтегна шийни прешлени. По онова време обаче не усетихме никаква болка – приливът на адреналин бе насочил вниманието ни към съвсем други неща, като например оцеляването. Болката се появи чак на следващия ден. Важното е, че сме живи.

– Затова трябва да дойдеш тук и да правиш като мен – каза Никол. – Само така ще отпуснеш напрегнатите си мускули.

– Като гледам как си се облякла, това може да доведе до нещо съвсем друго.

Тя седна на пода и попи потта от лицето си с кърпа.

– Време е за душ – обяви и се изправи. – Ела с мен и ще видим дали това няма да доведе до нещо друго.

Стори ми се чудесна идея, макар да бе седем и половина сутринта. Мозъкът ми може и да приличаше на овесена каша, но останалата част от тялото ми си беше съвсем наред. Уви, нищо не се случи. Мобилният телефон на Никол иззвъня. Тя го взе от кухненския плот и отговори.

– Чичо Чарлс... Ох, много лошо те чувам. Изчакай малко.

Никол прекоси дневната, отвори вратата към верандата и излезе навън.

Обаждаше се чичо ѝ, Чарлс Балфур. Мастит кинопродуцент, прочут режисьор и прочие. Имаше цяла стая с „Оскари“ и какви ли не още награди.

– Така е по-добре – обяви тя и затвори вратата с крак.

Отидох в кухнята, налях си още кафе, облегнах се на плота и вперих поглед в Никол, която крачеше по верандата с телефон, долепен до едното ухо, и длан, затиснала другото.

Къщата, в която се намирахме, беше собственост на въпросния чичо Чарлс и представляваше масивна наколна постройка, издигната направо върху пясъците на „Пойнт“, скъпарски квартал в Пердидо Бийч, Алабама, разположен на брега на Мексиканския залив. Знаех, че той се намира някъде в Европа и снима поредния си високобюджетен филм. Предполагам, че затова връзката беше лоша.

Наблюдавах как през следващите десет минути изражението на Никол се променя от угрижено в шокирано. Да не би нещо да се бе случило с чичо Чарлс?

Когато влезе в къщата, тя каза само:

– Да тръгваме.

– Къде?

– При Рей.

Рей е Рей Лонгли. Баща ми. Собственикът на Детективски услуги „Лонгли“. Компания, която той ръководи от дома си в Гълф Шорс. Близко до „Капитан Роки“ и моята къща.

– Защо?

– Има работа за нас – отвърна Никол.

– Работа? За нас?

– Е, формално погледнато, за Рей. Но всъщност за нас.

– Ние не работим за Рей – възразих аз.

– Разбира се, че работим. Не съм изхвърлила служебната карта, която Пенкейк ми даде.

А това ме прави служител на фирмата.

О, боже!

Но на глас попитах:

– Добре, Мата Хари, каква е задачата?

– Кърк Форд.

– Актьорът?

– Това означава много, много пари. Кърк е актьор от звездната лига.

– Какво е направил добрият стар Кърк?

– Арестували са го за убийство. Изглежда, някакво местно момиче е било открито удушено в леглото му тази сутрин.

– Мразя подобни истории.

– Стига си се правил на интересен. Обличай се и да тръгваме.

2

Душът не се оказа толкова забавен, колкото би могъл да бъде. Аз се надявах на „нещо друго“, но вместо това Никол подходи твърде делово. Дори ме плясна няколко пъти през ръцете. Но поне ми позволи да ѝ изтрия гърба.

И така, облякохме се, качихме се в нейния мерcedes Ес Ел и потеглихме. За Никол това означаваше да профучи през квартала и да полети към магистралата за страх и ужас на останалите шофьори, които я изпращаха с натиснати клаксони и размахани средни пръсти.

Старият ѝ мерcedes, онзи, който Зума и Бойд, горилите на Борков, премазаха с масивната броня на още по-масивния си джип, беше червен. Този, новият, купен с парите от застраховката, беше бял със светлосив интериор. Надявах се не толкова агресивната цвятова комбинация да се отрази благоприятно на шофирането ѝ. Напразни надежди. Никол не можеше да кара бавно.

Въпреки това оцеляхме.

Рей ръководи бизнеса си от своята двуетажна наколна къща, разположена на плажа на Гълф Шорс. Когато спряхме пред нея, видях черния му пикап, паркиран между подпорните колони. Качихме се по външните стълби, които водеха до първия етаж. Както обикновено Рей седеше на масата от тиково дърво, скрита под сянката на огромен плажен чадър, а пред него имаше лаптоп, телефон и кутийка „Маунтин Дю“.

– Какво ви води насам толкова рано? – попита той.

– Имам случай за нас – отвърна Никол.

– За нас? – учуди се Рей.

– Нали се сещаш... за теб, за мен и за Джейк.

– А, това ли имаш предвид? – Рей изгледа първо мен, после Никол. – Да разбирам ли, че продължавате да работите за Детективски услуги „Лонгли“?

– Да – отвърна Никол.

– Не – отвърнах аз.

Но тя не ми обърна никакво внимание.

– Искате ли питане. Дори имам служебна карта.

Извади я от задния джоб на джинсите си и я размаха във въздуха.

– Трудно е да оспоря това – отстъпи Рей.

Не, изобщо не е трудно, помислих си аз. И тъкмо да го кажа, когато Рей се облегна на стола си, погледна ме и попита:

– Ти участваш ли?

– Разбира се, че участва – отвърна Никол.

Явно нямах право на глас в тази мила семейна сценка.

– Той ще прави каквото правя аз – добави Никол.

– Предполагам, че си права – засмя се Рей.

Помъчих се да измисля някакъв остроумен отговор, но не успях.

– Е, за какво става въпрос? – попита той. – Да не си изгубила дамската си чанта?

Никол го изгледа гневно, а после и мен.

Но аз не бях казал нищо! И тъй като двамата с баща ми не се разбирахме особено добре, тя не трябваше да прехвърля неговата вина върху мен, нали?

Никол обаче не беше на същото мнение. Поклати глава и каза:

– Крушата не пада по-далече от дървото! И двамата сте големи задници!

Рей се засмя.

– Извинявай! Не можах да се сдържа. – Той отпи глътка „Маунтин Дю“ и я подкани: –
Хайде, разкажи ми.

Никол седна на стола срещу него.

– Тази сутрин Кърк Форд е бил арестуван за убийство.

– Актьорът ли?

Тя кимна.

– Намира се в Ню Орлиънс, където снима новия филм от поредицата „Космически приключения“. Чичо ми Чарлс Балфур е един от изпълнителните продуценти. Той ми позвъни и ме помоли да се заемем със случая. – Никол сви рамене и уточни: – Всъщност ме помоли да попитам дали ти ще се заемеш с него.

Рей впери поглед в нея.

– Той откъде знае за мен?

– Аз му разказах – отвърна Никол. – Разказах му цялата история с Борков и как ти ни спаси в залива.

– Мислех, че аз съм те спасил – обадох се.

Тя се усмихна и ме потупа по ръката.

– Ти също.

– И защо твоят чичо... не се заеме сам със случая? – попита Рей.

– Още е в Европа. Някъде край Париж. Снима друг филм.

Рей разпери ръце.

– Какво знаем до момента?

– По всичко изглежда, че Кърк се е запознал с местно момиче. Тази сутрин то е намерено мъртво в леглото му. Според чичо Чарлс полицията смята, че е удушено.

– Това навик ли му е?

Никол зяпна Рей.

– Кое? Да удушават жени ли?

– Не. Да спи с местни момичета по време на снимки.

– Той е актьор. Всички актьори го правят.

– Мога да си представя заглавията в таблоидите. – Рей пресуши кутийката „Маунтин Дю“ и я хвърли в кошчето. – Това му е навик, така ли?

Никол кимна.

– Голям сваляч е. Оставя след себе си куп разбити сърца.

– Да разбирам ли, че го познаваш?

– От доста години.

– И?

– Симпатяга е. Вярно, спи с много жени, но не е никакъв гаден и жесток тип. Така поне смятам.

– Други подробности? – попита Рей.

Никол поклати глава.

– Само това знам.

– Да разбирам ли, че чичо ти иска да ни наеме?

Никол кимна.

– Полицията не работи ли по случая?

– Чичо Чарлс няма доверие на ченгетата. Смята, че няма да проведат бързо и обективно разследване. Ключовата дума е „бързо“. – Никол отметна косата си и продължи: – В момента се снима високобюджетен филм. Всеки ден струва милиони долари. Ако Кърк влезе в затвора, продукцията ще се замрази, докато той не излезе.

– А чичо ти знае ли нашите тарифи?

– Да. Обеща да ги утрои. И да плати дори повече, ако се налага.

– Това ми харесва – повдигна вежди Рей. – Но не мислиш ли, че се изхвърля малко?

Никол опря лакти на масата.

– Знаеш ли кой е Кърк Форд?

– Да, един актьор, който се снима в тъпи космически филми.

Тя поклати глава.

– Тъпи? Приходите от „Космически приключения“ са близо два милиарда до момента.

Рей подсвирна.

– Това са сериозни пари.

– Сега снимат шестия филм от поредицата. Очаква се той да бъде най-успешният. Но без Кърк всичко ще рухне.

Рей разтри врата си.

– Добре. Защо вие двамата не тръгнете за Ню Орлиънс? Разберете повече подробности.

Аз ще повикам Пенкейк и ще започнем да събираме информация.

– Да действаме – каза Никол и скочи на крака.

Рей ме погледна.

– С кола или самолет ще отидете?

Тъкмо да кажа „със самолет“, и Никол ме изпревари.

– С кола – отвърна тя. – Така ще стигнем по-бързо.

О, господи! Видях бъдещето си, изпълнено с високи скорости и страх, много страх. Плюс сърдечен пристъп. Коего ме наведе на друга мисъл. Защо все се съгласявам Никол да шофира? Погледнах я. Тесни джинси, изрязано потниче, стегнати коремни мускули... Ето отговора.

– Ще звънна и ще ви запазя стая в някой хотел – каза Рей.

– Това е уредено. Чичо Чарлс се е обадил на Марти Ебърсол, режисьора, и каза, че имаме апартамент в хотел „Монтелион“. Самият той ще пристигне там възможно най-скоро.

Рей грабна телефона си.

– Вие тръгвайте, а аз ще открия Пенкейк.

– Разбрано – отвърна Никол.

– И умната – добави Рей. – Гледах прогнозата за времето. Видях, че към Ню Орлиънс приближава буря.

Супер. Мокри пътища. Бесни скорости. Никол зад волана.